

[Erhard Jakobsen.]

gennemfører lige nøjagtigt, hvad vælgerne venter af ansvarlige politikere at de gennemfører. Sådan må det være.

Der er nogle partier, der er mere bange end andre; jeg ved én, der ikke er bange, det er hr. Knud Jespersen. Jeg ville ikke kunne slutte sådan en tale uden at have et par venlige ord til hr. Knud Jespersen, og det er dette, når hr. Knud Jespersen — jeg siger ikke hvis, men når hr. Knud Jespersen — i løbet af denne debat formentlig fremsætter et forslag om mistillidsvotum til regeringen, så skal jeg indrømme, at det kunne friste, det skal jeg ikke lægge skjul på. Der er visse ting, der kunne tyde på, at der var nogle, der gerne ville stemme for forslaget; det ville have større chancer, end det har haft før.

På den anden side bliver hr. Knud Jespersen nødt til at indrette sig på, at nu er der et flertal i dette folketing, der siger: vi har ikke tid til morsomheder og til leg i sandkassen. Nu skal vi i gang med at bestille noget. Derfor må vi igennem disse afstemninger så hurtigt som muligt, og så må vi til at begynde forfra og lave det arbejde, som kunne være begyndt for længe siden.

Ømann (SF):

De partier, de borgerlige partier eller borgerligt prægede partier — jeg tror, den sidste ærede taler ved, hvem jeg sigter til — som i dag har flertallet i folketinget, gik i 1973 i december måned til valg på skattelettelser. Vi husker alle fremskridtspartiets overbud, vi husker de konservatives, venstres og de radikales gloriøse spareplaner med løfterne. På dette grundlag gik de borgerlige partier til valg og fik et overvældende flertal her i tinget. Nu står vi i en situation, hvor en samordnende socialistisk politik er i håbløst mindretal, men hvor der alligevel ikke kan føres en borgerlig politik, der har blot nogenlunde sammenhæng.

Jeg synes, at denne situation, det forløb, vi har været vidne til i disse dage, betegner en krise for det danske folkestyre. Disse flertalspartier — det er ganske vist svært at finde dette flertal — ved, at der af hensyn til den stigende arbejdsløshed, betalingsbalancen, inflationen, den spekulation, der får lov til at fortsætte uhæmmet, og alskens fup

og fiduser, der nu trives og vokser i samfundet, er brug for en styring. Her er bare det, at de sædvanlige styringsmuligheder, styringsmidler, har man enten givet fra sig, eller også vil man ikke anvende dem, og man har ikke fantasi til at finde på nye direkte styringsmidler. Det bliver jo mere og mere åbenbart, at alene samfundsmæssige, socialistisk prægede løsninger kan være en redning i denne situation.

Hvordan er vi, et rigt land som Danmark, nået ind i en sådan blindgade med inflation, stigende arbejdsløshed, store besværligheder med betalingsbalancen, krise for de enkelte menneskers husholdningsbudgetter, et overvældende skattetryk og så mismod i erhvervslivet og stagnation i investeringerne?

Der er jo to spørgsmål, der vil blive de overordnede spørgsmål ved det kommende valg. Det er arbejdsløsheden, og det er en nedsættelse af skattetrykket. Det er disse ting, vi skal løse, men vi skal løse dem i den økonomiske sammenhæng, som vi nu har, og det vil sige, at det er en reel skattelettelser, der er brug for. Løsningen skal ske på en sådan måde, at den passer ind i vor krisesituation. Regeringens projekt for en skattereform og i særdeleshed for dens finansiering passer ikke ind i situationen, det passer ind i situationen som en hund i et spil kegler. Ja, det gjorde arbejdsgivertilskuddet, som vi fik i foråret også, det gjorde iværksættelsen af tvangsopsparingen, netop som vi har stigende depression, også. Det gjorde det arbejdsløshedsskabende boligforlig. Jeg må med sorg konstatere, at socialdemokratiet har været parthaver i disse foretagender.

Har der overhovedet været nogen klar tanke bag den førte kurs andet end en byrdeomfordeling på en sådan måde, at man gavnede de mere velbærgede og sikrede deres positioner og tog fra dem, der havde mindre sikre positioner og var mindre velhavende? Nu proklamerer man, og det er brugt hårdt agitatorisk i den senere tid, at der skal ske skattelettelser for 10 mia kr. Det er sagt heroppefra tidligere af hr. Hilmar Bauksgaard, men det skal siges igen: der er ikke tale om for fem flade øre lettelser i den plan, der her ligger. Vi har økonomiministerens ord for, at der i det nuværende statsbudget og i det, der tilsigtes for 1975-76, er akkurat samme finanspolitiske stramning. Hvad vil